

зията и хвърляше молнии противъ учителитѣ и тѣхното „варварство“ и „невѣжество“.

— Нѣма съмнѣние, че за непосѣщение класовѣтъ, каза си Ниловъ;—това отдавна се очакваше... Но може би туй нещастие да му бѣде за добро, той може да се свѣсти и да погледне по-здравомъ на положението си.

Но Ниловъ испустина писмото, като че оживленъ отъ оса: по-нататѣкъ Галиановъ му обаждаше твърдото си рѣшение сега, като е плененъ господарь на волята си, да се прѣмѣсти въ столицата и подъ „великодушното покровителство“ на Нилова да продължава своитѣ подвизи за убогатаване българската книжнина.

—Кой ще ме избави отъ тоя страшенъ Галиановъ? извика той безнадежно.

Положението ставаше сериозно. Ниловъ забѣлѣжи въ Галиановитѣ писма признаци на разстроена мисль, на болно и раскипѣло въображение. Той си наумѣваше първата имъ срѣща, тогава нѣмаше у Галиановъ нѣщо подобно... Спомни си благосклоннитѣ размишления, които правеше тогава за него, и ги намѣри нелѣпи.

— Не бѣше ли по-добрѣ тогава друго-яче да погледняхъ на дѣлото, безъ сантименталность? Да каже на негова милость: „Любезний приятелю! Вий сте разуменъ човѣкъ и нѣма да се сърдите за откровенността ми. Безъ да си губите врѣмето безцѣлно, учете се, учете се, натѣпчете си мозъка съ знания... Намѣсто лошъ писателъ, какъвто не-прѣмѣнно ще излѣзете, станете полезенъ гражда-нинъ, честенъ човѣкъ.“ Такъвъ единъ душъ би го поразилъ, като молния, но може-би, би го спасилъ. Той би останалъ само съ първия си ржко-писъ и не би билъ изгоненъ днесъ изъ гимназията.